

нѣкои слова едно съ друго, напр. *трѣнѣ*, *срдце*, *длѣгѣ*, съ *пѣть*, *зѣбѣ*, *дѣбѣ*. Това ся още по̀добрѣ доказва отъ Сръбскый языкъ, който е съхраниль произношеніе-то само на *ѣ*, а *ж* е замѣнилъ съ *у*; ако бѣше все едно произношеніе-то и на двѣ-ты, то трѣбваше да ги замѣни той на всждѣ съ *у*, но това не могло да бѣде, и така Сръбинъ пише *путь*, *зубъ*, *дубъ*, *трнъ*, *срдце*. Нѣкои казватъ, че ако пишемъ и три-ты *ж*, *ѣ* и *ь*, тогава ще бѣде много мѣчно да ся научи челоуѣкъ, гдѣ коѣ изъ нихъ да пише: трѣбва, казватъ, да знае челоуѣкъ понапрѣдъ Русскый языкъ, че послѣ да замѣнява Русското *е* съ *ь*, *о* съ *ѣ*, *у* съ *ж*. Истина, таково правописание бы было много мѣчно и бесполезно, това бы значило, че мы не знаемъ произношеніе-то на слова-та, и искаме да го издиримъ отъ Русскый языкъ. Но Русси-ти, кога сѣ начѣли да пишѣтъ на свой языкъ, не сѣ гядали да замѣнѣтъ *ь* съ *е*, *ѣ* съ *о*, *ж* съ *у*, а само хванѣли да пишѣтъ, както говорятъ. Така сѣще и мы като начнемъ да пишемъ *ѣ* тамъ, гдѣ ся чюе неговый звукъ, напр. *грѣбъ*, *длѣгъ*, *влькъ*, *слъзы*, а *ж*, гдѣ ся чюе гласъ-тъ му като: *прѣтъ*, *крѣгъ*, *пѣтъ*; тогава всичкы-ты мѣчнотии щѣтъ ся улеснятъ, и ще остане само да ся опредѣли въ кои именно слова трѣбва да ся пише *ь* или *ѣ*, кога тѣхный гласъ ся чюе като *ж*, както: *сѣнъ*, *вѣнъ*, *момъкъ*; *шьль*, *шьпнѣ*, *лъстѣ* и др. които не сѣ толкова много, и лесно могѣтъ да ся опредѣлѣтъ и запомнѣтъ.

Друго несъгласіе още може да бѣде за сравни-